

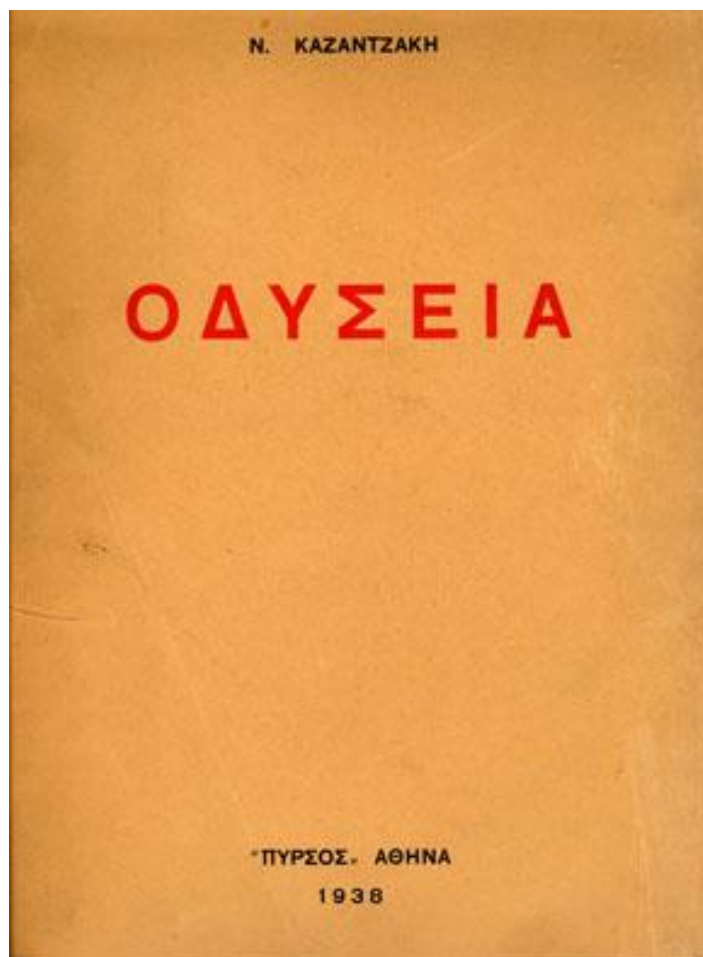
Nikos Kazantzakis (1883-1957)

Odissea II 76-111

Traducció: Pau Sabaté

Tres, varen ser, les formes més mortals que misser Mort va prendre
per fer que el seny deixés d'estar-me en peu de guerra i desarmar-me.
Dins de la cova fresca de Calipso, com a dona amb molla,
rient em va aparèixer i als genolls se'm va enroscar, desfeta,
i jo aferrava la immortal, amb por, a les meves mans mortals
i l'estrenyia com un somni dolç a l'arenosa platja.
I la deessa rossa, en un ribell fet d'or, cada vesprada
tenia per costum rentar-me el fang dels peus amb aigua clara
per no tacar els llençols brodats amb or de l'aixovar de nocces.
I jo me'n reia tot content, en veure els peus fangosos d'home
com es trenaven amb les cames immortals de la deessa.
Per primer cop, del gust del cos, en vaig gaudir com si fos ànima,
i cel i terra s'ajuntaven a les platges, i sentia,
per dins, que les entranyes enfangades se'm tornaven ales.
El cel girava per servir-nos, tot sencer, i a mar oberta
uns astres s'apagaven i, rient, se n'encenien d'altres,
i, com cuques de llum que s'aparellen, brillàvem a la sorra.
Primer de tots saltava Júpiter, estrella riallera,
i, com un sol de nit, mirava tot cofoi com allà sota,
en un caló soliu, una deessa rossa s'estremia
i a poc a poc fruitava als braços d'un mortal, que són de terra.
Darrere seu, un homenot armat amb pressa caminava
tot rodolant per les muntanyes i esclatant contra les roques,
fent voltes com un cranc entre les flames, Mart el sanguinari,
mentre nosaltres rèiem panxa amunt als còdols relliscosos.
I l'última, a trenc d'alba, amb els ocells de mar, d'un blanc que esclata,
passava en dansa, riallera, entre una boira rosadenca,
acariciant la terra suaument, plena de gràcia, Venus,
i reposaven ajustats aquells dos cossos de la platja.
Com l'aleteig rabent de l'àliga passaven damunt nostre
i s'esvaïen al cel buit totes les nostres nits i dies;
i a mi, mentre estrenyia la immortal ben fort entre els meus braços,
em va semblar de sobte un vespre, amb un espant sense paraules,
que s'enroscava dintre meu el déu i m'ofegava el cor.

Nikos Kazantzakis. 2022 [1938]. *Οδύσσεια*. [*Odisea*]. Atenes: Διόπτρα.

Coberta de l'edició de 1938.
Observeu la grafia ΟΔΥΣΕΙΑ, amb una sola Σ.